

Η Selma έρχεται στην κινηματογραφική οθόνη, ακολουθώντας γνωστά μοτίβα. Κατ' αρχήν αναψηλαφεί ιστορικά μονοπάτια, παρακολουθώντας για δυο περίπου χρόνια, τη ζωή ενός σημαντικού ηγέτη, του Dr. Martin Luther King.

Επίσης, ακολουθεί μια απολογητική κινηματογραφική γραφή για τα τεκταινόμενα στις Η.Π.Α. μένοντας πιστή σε παρόμοιες παραγωγές του παρελθόντος που αφορούν μαύρους πρωταγωνιστές της σύγχρονης Αμερικάνικης Ιστορίας.

Ας θυμηθούμε πρόχειρα το Malcolm X (1992) του Spike Lee με τον Denzel Washington, στο ρόλο του ακτιβιστή Malcolm Little, το Ali (2001) του Michael Mann με τον Will Smith, ως ο πρωτοπυγμάχο Muhamadd Ali και το Ray (2004) του Taylor Hackford με τον Jamie Fox στο ρόλο του μουσικού Ray Charles.

Όπως με τον πόλεμο στην Ινδοκίνα, όπως με τις σύγχρονες πολεμικές εμπλοκές των Αμερικανών, την δολοφονία του J.F.K. ή τόσα άλλα καιρία, ιστορικά γεγονότα, έτσι και σε αυτή την περίπτωση η 7η

Τέχνη, επεμβαίνει, διαφωτίζει και θεμελιώνει κάποιες ερμηνείες της Ιστορίας.

Καλοδεχούμενες ασφαλώς, επιμορφωτικές ωσαύτως, κυρίως για τις γενιές ή τους ανθρώπους που απέχουν από την συστηματική μελέτη των ιστορικών γεγονότων.

Ασφαλώς η αποτύπωση της Ιστορίας είναι μια δύσκολη και συχνά ακροβατική

δραστηριότητα. Πάνω σε αυτό, η σκηνοθέτιδα, Ana DuVernay, έχει ήδη δεχτεί κριτική σχετικά με την ακρίβεια των αποδιδόμενων στον Johnson

. Ειδικότερα, περί της εμπλοκής του στο ρόλο του

F

.
B

.
I

. Η σκηνοθέτιδα φέρει τον

L

.
B

.
J

. να δίνει στον

E

.
Hoover

, προσωπική και σαφή εντολή να στριμώξουν τον

King

με οποιοδήποτε τρόπο, πέρα κάθε ηθικής.

Ο δήμαρχος της Ατλάντα, αντιπρόσωπος των Η.Π.Α. στα Ηνωμένα Έθνη και γεροϋσιαστής, ο
μαύρος Andrew You

ng

σε συνέντευξη που παρέθεσε στην

Washington

Post

είπε πως το μόνο πράγμα που αμφισβητεί είναι αν ο πρόεδρος είχε συμμετοχή στην παρακολούθηση του

King

, ενώ για όλα τα υπόλοιπα δήλωσε πως ήταν 100% ακριβή. Σε

τηλεοπτική του συνέντευξη μάλιστα, υποστήριξε ότι η εντολή παρακολούθησης του

King

είχε δοθεί από τον

Robert

Kennedy

όταν ήταν γενικός εισαγγελέας (κάτι σαν υπουργός δικαιοσύνης), πριν αναλάβει καθήκοντα

ο

L

.
B

.

J

.

Ότι στον King συνέβησαν όλα τα παραπάνω και μέσω ανώνυμων τηλεφωνημάτων που αφορούσαν την, μάλλον, ζωντανή εξωσυζυγική του δράση, προσπάθησαν να διαλύσουν την οικογένεια του, είναι επιβεβαιωμένο. Αυτό το οποίο αμφισβητείται είναι, όπως είδαμε, κατά πόσον είχε συμμετοχή ο Johnson. Αυτή η πιθανότατη ιστορική ανακρίβεια, ενδεχομένως να στοίχισε και την μη πρότασή για βραβείο καλύτερης σκηνοθεσίας, γεγονός που ίσως να είναι δικαιολογημένο, όχι όμως και η στέρηση της πρότασης του πρώτου ανδρικού ρόλου, για τον Βρετανό

David

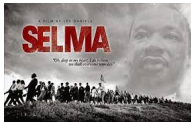
Oyelowo

, που υποδύεται έξοχα τον

King

. Η παραγωγή πάντως, δέχτηκε δυό προτάσεις για όσκαρ εκείνες της καλύτερης ταινίας και του καλύτερου τραγουδιού, η οποία μάλιστα τελεσφόρησε καθώς το τραγούδι Glory των John Stephens & Lonnie Lynn

, πήρε το χρυσό αγαλματίδιο.

Εξαιρετικός ο, επίσης Βρετανός, Tom Wilkinson στον ρόλο του L.B.J., οι πρεσβύτεροι θα τον θυμούνται από το ρόλο του «Στο όνομα του πατρός» (1993), οι νεότεροι στο «

Rocknrolla

» (2008), χωρίς να σημαίνει ότι όλοι οι υπόλοιποι συντελεστές, στη

Selma

, υστέρησαν.

Σε εκείνη την νεαρή μαύρη μοδιστρούλα, τη Rosa Parks, που αρνήθηκε να παραχωρήσει τη θέση της σε λευκό επιβάτη λεωφορείου, όπως όριζε ο νόμος, οφείλει η Αμερική την αφορμή για μια πιο δίκαιη κοινωνία. Κι αν η

Parks

ήταν η αφορμή, οι αιτίες υπήρχαν από τότε που είχε θεσμοθετηθεί η σκλαβιά. Ο

Dr

Luther

King

ακολουθώντας ως πρότυπο πολιτικής συμπεριφοράς και διεκδίκησης την μη βία, συντασσόμενος έτσι με τον προηγούμενο χρονικά Μαχάτμα Γκάντι πήρε όλες τις αφορμές

που συναντούσαν στην καθημερινότητά τους οι μαύροι, κυρίως στις νότιες πολιτείες και στήθηκε απέναντι στους οπλισμένους πολιτοφύλακες της πόλης

Selma

της Αλαμπάμα. Μαζί του οι μαύροι της περιοχής αλλά σύντομα πολίτες κάθε φυλής, καθώς το γεγονός απέκτησε πανεθνική κάλυψη και προβολή από εφημερίδες και τηλεόραση, διεκδικώντας μόνον να εφαρμοστεί ο νόμος και να αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου οι μαύροι.

Το ότι τόσο ο Γκάντι το '48 όσο και ο King είκοσι χρόνια αργότερα το '68 είχαν κοινό τέλος, δολοφονήθηκαν, ασφαλώς κάτι μαρτυρά.

Αυτά θα αντικρίσει ο θεατής στη «Selma». Την τιτάνια προσπάθεια του King και των συνοδοιπόρων του να σταθούν άοπλοι, απροστάτευτοι και απομονωμένοι, απέναντι σε ανεξέλεγκτους, βίαιους και αποφασισμένους μηχανισμούς. Το ενδιαφέρον αλλά συχνά βρώμικο παιχνίδι της πολιτικής, την άσκηση της εξουσίας και τον τρόπο που όλα αυτά συνδυάζονται.

Είναι η σύγχρονη ιστορία των Η.Π.Α. που ακόμα δεν μπορεί να βρει ισορροπία σε αυτό το βασανιστικό πρόβλημά της, το φυλετικό.